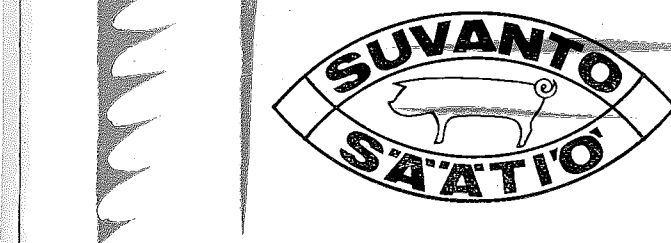
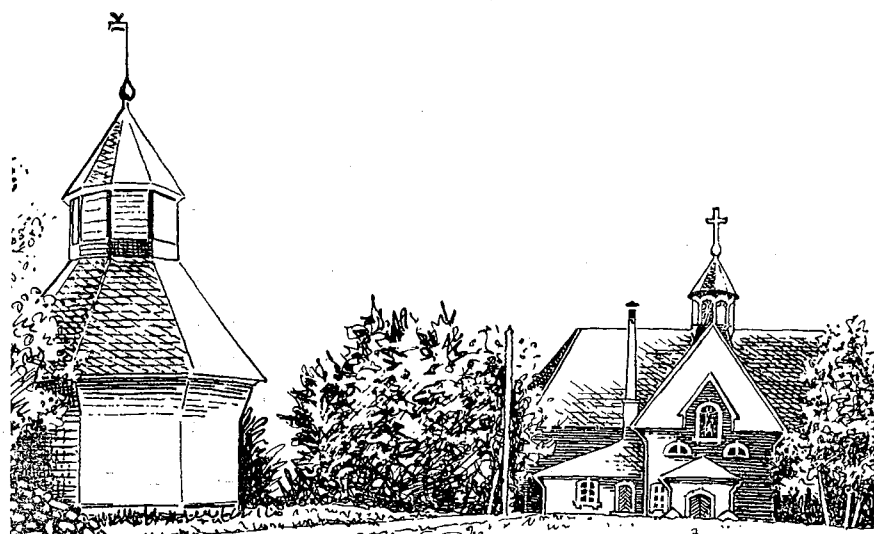

Suvannoon seutu

K. K.

SUVANTO-SÄÄTIÖN JOULUJULKAISU 1972

Tapulin varjossa

Lapsuutemme joulumuistoja

Lapsuutemme herkkimät joulu-muistot meidän monien kohdalla liittyvät varmaan joulukirkkomatkoihin. Näin on myöskin minun kohdallani, jonka kotipitäjä Kaneljärvi lapsuuteni aikana vielä kuului Uudenkirkon laajaan pitäjään. Kirkkomatkan pituus, lähes kaksikymmentä kilometriä vaikutti sen, että kirkossa varsinkin lapsien ei tullut käytyä kuin suurimpina kirkkopyhinä, niistäkin pääasiassa vain jouluisin. Mutta niinpä se kirkkomatka olikin sitä merkittävämpi tapaus.

Jo jouluaattona hoputettiin ajoissa jättämään pukin tuomat ja ihastusta herättäneet lahjat rauhaan ja painumaan yölevolle, jotta jaksoi aamulla jo ennen kello neljää lähteä kirkkomatkalle. Puoleksi unen tokkurassa siinä kōrōteltiin alkumatkaa, mutta kun jouluaamun pieni pakkaneen oli nipistellyt jonkin aikaa poskipäitä, kaikkosi unikin lopullisesti ja tilalle tuli yhä lisääntyvä jännitys ja uteliaisuus saada nähdä kirkkailla sähkölampuilla valaistu jou-

lukirkko ja suuret ihmisjoukot, jotka sen täyttivät. Ja voi sitä juhlatunnon valtavuutta, kun vihdoin istui paikallaan kirkonpenkissä ihmiseren keskellä odottelemassa jumalanpalveluksen alkua. Juhlavina, vaikka ei ollenkaan pelottavina, seisovat kuorin kahtapuolta Lutherin ja Agricolan valtavat kipsipatsaat. Lutherin sormi korkealle kohotettuna ja avoin Raamattu toisessa kädessä puhutteli vetoavasti pienen pojan mieltä ja kehotti oikeaan ja nuhteettomaan vaellukseen. Kun sitten juhlat jouluvirren sävelet ja sanat täyttivät temppelein pauhulaan, tuntui kuin koko taivaan kirkkaus olisi laskeutunut keskellemme ja paimenten kedon enkelien siipien suhina olisi selvästi kuulunut korvissa.

Mutta tällä lapsuuden joulukirkon muistolla on toinenkin ja valitettavasti ikävä puolensa. Se oli jos mahdollista vielä voimakkaammin vaikuttava kuin edelläkerrottu. Ne ovat muistot kotimatkoista joulukirkkoista. Jo jumalanpalve-

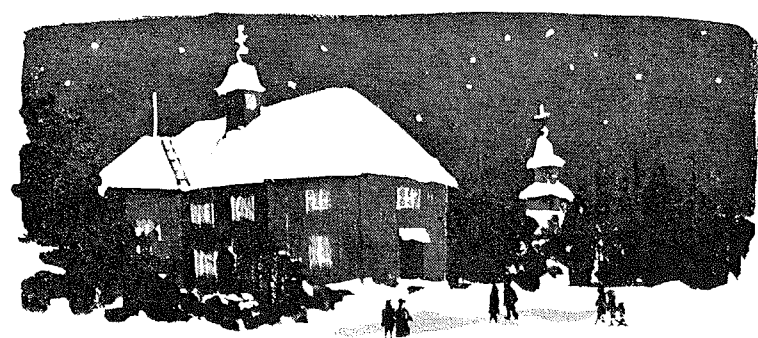
lusten aikana isännät olivat pistäytyessään hevosiaan katsomassa maistelleet jouluviinoja, mikä oli nostattanut parahiksi kotimatkan ajaksi hyvän kilpa-ajon mielen. Sitä piti koettaa, kuka se ensimmäisenä ehti parin penikulman päässä olevaan Peräkylän tienhaaraan. Kilpa-ajo repivine otteineen tuntui olevan pahasti ristiriidassa ylevän rauhan juhlan tunnelman kanssa. Taivastunnuista viimeisetkin rippeet olivat hävinneet ainakin silloin, kun niinkuin kerrankin suorastaan järkyttyneenä aivan vierelläni näin pehmeässä lumessa ohitsemme yrittävän korskuvan hevosen verenpunaaman vaahdon täyttämät kuolaimet, joita tunnoton ajaja säälimättömästi riuhtoi.

Pitkien vuosien ja vuosikymmenien aikana on tuo lapsen sielua järkyttänyt näky puhunut minulle voimakkaasti siitä, miten joulun ilosanoma vain korvilla kuultuna, mutta ei sydämellä vastaanotettuna ei ole päässyt vaikuttamaan keskuudessamme sitä, mitä se julistaa: "Rauha maassa ja ihmisten kesken hyvä tahto". Kun se vielä tänäkin jouluna kaikuu, olkoon sydämemme avoin sitä vastaanottamaan.

Yrjö Vesterinen

Kulkuset kilisivät joulukirkkoon

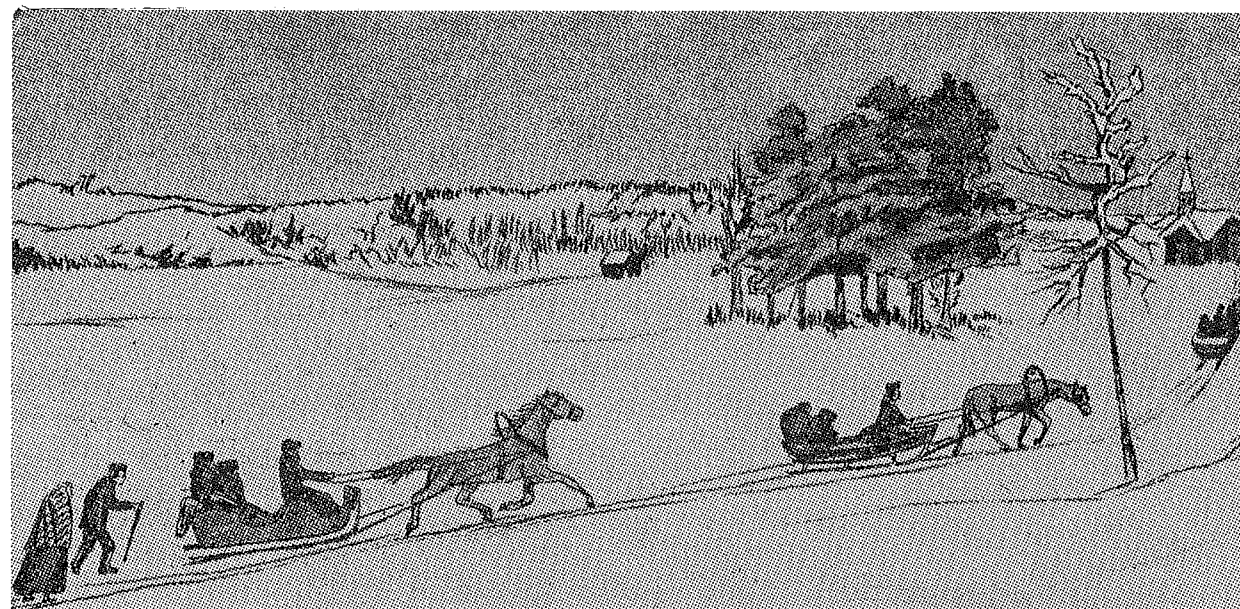
Jouluaamuna heräsi koko perhe jo varhain sillä kello kuudelta oli jouduttava joulukirkkoon. Aamukahvi aattona paistetun pullan kanssa ehdittiin kuitenkin kaikessa kiireessä nauttia. Isä ja sedät valjastivat sitten kolme hevosta kirkkorekien eteen. Reet täyttyivät pian, koska kirkkoon lähtijöitä oli toistakymmentä. Me lapset pääsimme lammasnahkavällyjen alle, niin että vain kasvot näkyivät. Matkaa meiltä, keskeltä Karholan kylää, oli vain yksi kilometri Sakkolan kirkolle. Se meni nopeasti kulkusten kilistessä. Pian olimme jo kirkkomäellä. Kirkkovaiketta tuli hevosilla aivan jonoissa kolmea päätieta myöten ja voi sitä kulkusten kilinää sadoista kelloista. Kirkon kellot myös kumartelivat kutsuvasti. Nopeasti kaikki kansa kiirehti kynttilöin valaistuun joulukirkkoon. Siihen aikaan ei vielä Sakkolassa ollut sähkövaloja. Kuitenkin jo kirkon avoimista ovista tulvahti tulijaa vastaan valtaisa valomeri sadoista kynttilöistä. Alttarilla loistivat isot kynttilät korkeissa hopeajaloissaan ja ehtoollispöytää kiersi rivi

pienempiä kynttilöitä. Sen oikeassa reunassa oli korkea joulukuusi kynttilöin valaistuna ja tähti latvassa. Kirkon keskikäytävien reunoja valaisivat istuinpenkkien kirkakorokkeitten päihin asetetut kynttilät ja kaikilla ikkunoillakin niitä oli. Katosta riippuvat messinkiset kruunut ja urku- sekä istumaparvekkeitten kaiteitten reunit olivat myös täynnä palavia kynttilöitä. Voi sitä valomerta minkä vain joulu oli voinut tuoda tullessaan. Mieleeni se jäi koko iäkseni.

Päästyämme parvekkeelle istumaan alkoivat urut kauniisti soida kanttori Maasalon soittamina ja rovasti Elenius ja pastori Vikman astuivat alttarin ääreen val-

koisissa juhlapuvuissaan. Juhlavina kaikuivat myös jouluvirren, "Enkeli taivaan lausui näin", ensimmäiset säkeistöt. Jokainen lauloi koko sydämensä halusta ja mahtavina kiirivät sävelet kautta kirkon. Oli joulu kirkossa. Oli Jeesuksen syntymäjuhla. Pastori Vikman suoritti sitten alttaripalveluksen. En muista siitä paljoakaan. Ainoastaan epistolan alkusanat: "Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden", jäi mieleeni. Uskontunnustuksen hän myös luki ja sen jälkeen me kaikki lauloimme jouluvirrestä, "Oi armon lähde autuas", kaksi säkeistöä. Toisen säkeistön loputtua valkotukkainen ja lempeäkatseinen rovasti nousi saarnatuoliin

Joulukertomus

Kaikki lehdet haluavat joulunumeroonsa joulukertomuksen, se on jo vanha perinne. Kynämiehet niitä kirjoittelevat jo paisteessa ke-säisen päivän. Minä nyt yritän tämmöistä kirjoitella ympärilläni syksyinen yö.

Hän tuli kansakouluumme neljännelle luokalle melkein joulun edellä, siirtyen jostain suuresta taajaman koulusta meidän pie-neen kyläkouluumme. Vaalea, ilo-silmäinen tyttö, kauniisti puettu. Tuntui ottaneen tyttöjen joukos-ta johtavan osan heidän leikeis-sään, tuoden leikkeihin uusia tuu-lahduksia, sieltä avarammasta maailmasta, josta oli tullut. Me pojat, vaikka ensin ujostelimme sekä huutelimme sopimattomia, teimme kiusaa, aloimme pitää Hä-nestä.

Koulussamme oli toinenkin tyt-tö, joka erosi muista. Hän oli tuh-

ja luki jouluevankeliumin. Se alkoi sanoin: "Ja tapahtui niinä päivi-nä, että keisari Augustukselta läh-ti käsky, että koko maailma oli verolle pantava." Lukemaansa hän selosti laajasti ja kauan, niin että nuori pääni nyökähti jo monta kertaa unta tavoittaen kirkon lämpimässä. Kajahtivat kuitenkin aikanaan jumalanpalveluksen lop-pulaulun tutut sanat jouluvirres-tä: "Ah Herrani mun Jeesuksein, tee asunnokseis sydämeini", j.n.e. Lauloin mukana koko sydämeistä-ni ja oli niin hyvä olla. Kotimat-ka meni nopeasti. Kylmässä värjötelleet hevoset juoksivat aivan kil-paa. Kulkuset kilisten soivat ja pian aukeni oman kodin ovi. Läm-min koti otti taas suojaansa omat lapsensa ja aikuisensa joulukir-kosta tulijat.

Y. T. -72

ruisen näköinen, vaatteet suuret, tai mekko liian pieni, jalassa ai-kuisten vanhat lipokkaat — ken-gät — mutta tukka oli aina sil-jaksi kammattu, kasvot ja kädet puhtaat. Hän oli pysynyt aina luokkamme mukana, nyt oltiin koulun viimeisellä, neljännellä luo-kalla ja viimeisen kerran alettiin valmistautua viettämään koulun kuusijuhlaa. Hän oli pysynyt syr-jässä, ei kukaan ollut pyytänyt häntä mukaan, ei opettajakaan, ehkä siksi, että Hänen käyntinsä oli nilkuttava, selkä kuhmuisen väärä. Ruman näköistä se ramman leikki olisi ollut, niin sitä kai aja-teltiin. Kukaan ei ajatellut sitä, mitä Hän tunsu mielissään seisoes-

saan syrjässä, katsellen toisten naurua ja iloa. Häinkin oli lapsi ja lapsen riemut kai rinnassa sykki. Mutta nyt tässä Hänen viimeisessä koulun kuusijuhlissaan tapahtui jotain sellaista jota Hän ei kai olisi uskaltanut toivoakaan. — Hän tuli ja oli mukana leikissä: — Koska meil on nyt joulukuhla ar-mas lapsien... Muistan miten kirkkaan lämpöisenä soi hänen laulunsa vuosien, syrjässä vietet-tyjen vuosien ilo, siinä itsensä il-moille lauloi. Hän oli minun pari-ni, miten näin oli sattunut, käy-nyt.

Me pojat olimme salaisesti jo-kainen toivoneet, että opettaja järjestellessään leikkipareja toisi minun rinnalleni tuon uuden vas-ta tulleen tytönveitikan! Hän oli siinä rinnallani, en tiedä, toiko opettaja, vai itsekö lienee tullut,

MINNE JA MIKSI?

Taivaan kauneuteen, rauhaan iäiseen,
Jumalan kirkkauteen, Karitsaa kiittämään
lunastus uhristaan.

En aikaani tietää voi, vain ainainen kaipuu soi
Sielussa mun, luoksesi Herrani sun.

OMALLE RAKKAALLE

Sinuun tutustuin, Sinuun rakastuin,
kanssasi kuljin eloni tien.

Nyt oon vanha jo harmaa hapsinen,
samoin sinäkin, kanssani viel.

Katseemme kohtaavat, silmämme nauravat,
rakkaus säilynyt, lempeä miel.

Sitten kun päättyvi elo tää maallinen
Taivaassa jatkamme iäti siel.

Y. T. -72

Suvannon Seudun asiamieskokouksessa heränneitä ajatuksia

Asiamieskokouksessa virisi vil-kas keskustelu lehteämme sivua-vista ja läheisestikin koskevista asioista. Puheenvuoroja jakeli Yr-

jö Raaska ja muistion kirjoitti Uuno Pulakka.

Kesällä ilmestynyt Karjala-lehden Sakkolan pitäjäläite todet-

tiin melko hyvin onnistuneeksi ja täyttäneen siihen asetetut toiveet ja tavoitteet.

Koska kehoituksista ja toivo-muksista huolimatta ei läheskään kaikista Sakkolan kylistä ja kylä-läisistä ole saatu riittävästi aineis-toa lehteämme varten, heräsi aja-tus nimetä ja katsottiin asialliseksi nimetä jokaiseen kuntaan jossa on huomattavasti sakkolalaita asutusta 1—2 henkilöä lehtemme kirjeenvaihtajaksi. Heidän tehtä-vänään on itse kirjoittaa lehdellemme, yllyttää ja opastaa toisia asiaan kiinnostuvia henkilöitä myös kirjoitustöihin. Paitsi vanho-ja Sakkolan aikaisia aiheita, toivo-taan kirjoituksia myös nykyisestä elämästä esim. voidaan käsitellä seuraavia aiheita: sakkolalainen yrittäjätöimintä, eri ammatit ja ammattien vaihto, jokapäiväinen elämä ja toiminta...

Tämä ei mitenkään ole esteenä jokaisen halukkaan kirjoittamiselle lehteemme mistä hän kiinnosta-vasta aiheesta tahansa. Pääinvastoin jokainen suoraan lehden toi-mitukseen lähetetty kirjoitus tai vain vihje aiheesta on tervetullut ja lisäksi suoriin tie päästä joka suhteessa kosketukseen lehtemme lukijakuntaan.

Palaamme asiaan ensi numeros-sa tarkemmin.

Me tilaamme Suvannon Seudun vuodeksi 1973, sehän maksaa vain 8 markkaa vuosikerta. Suvannon Seutu kertoo meille menneestä ko-tiseudusta ja nykyisistä tapahtu-mista.

V. Odelma

punastuen poskeni kuumenivat, en uskaltanut katsoa häneen. Leikki alkoi, laulu helähti: — Hei tonttu-ukot hypitään nyt on riemun raik-kahin aika... Hänen otteensa kä-destäni oli ystävällinen, tutun tun-tuinen, katsoin häneen ja nau-roimm molemmat ja kaikilla toi-sillakin tuntui olevan hauskaa, koko luokka helisi.

Illalla oli sitten se odotettu jou-lujuhla. Luokkasali tupaten täysi kyläläisiä, kynttilät huojuvissa oksissa ja ilmassa tuoreen kuusen tuoksua. Opettajan soittamana ur-kuharmoonista tulvi sävel tuore ja riemukas, kuin enkeli taivaan olisi ollut mukana juhlassa, jokaisen korvaan kuiskaamassa: — Ilmoi-

tan Teille suuren ilon. — Jumala on tullut!

Tuli sitten viimeksi leikin vuo-ro, iloisesti hyppien etsi jokainen parinsa. Minäkin katselin, missä se on, sieltä hän tulee, sieltä ihmis-ten takaa. Hän talutti sen ramman tytön, sanoi siinä on nyt sinun pa-risi. Hänelläkin tulee olla osansa tämän juhlan ilossa. Älä epäile, tartu käteen vaan! Ja minä tar-tuin.

Nyt kun minä tajuan jo selvem-min tätä joulun sanomaa, tämä kaukainen muisto tuo lämpöä tä-hänkin jouluun ja kiitollisin aja-tuksin muistelen heitä molempia tyttöjä.

Kylän vanhukset

Talvelta 1920 on muistissani säilynyt tapaus joka on jäänyt mieleeni ajalta kun olin 10-vuotias. Oli pyhäkoulu Matin-Antilla, Röykkylän toiseksi viimeinen talo Rajamäelle päin. Rautaojan Heikki noin 70:ssä oleva mies oli opettajana. Opettajan tointa hän oli hoitanut jo 40 vuotta. Sukunimeltään olivat Karppasia sekä pyhäkoulunopettaja sekä vanhaisäntä Antti, (Lamppu ja Nuora olivat vävyjä) asuivat taloa, joka olikin varakas talo.

Opetus pyhäkoulussa oli hyvin vanhanaikaista, mutta Heikki teki sen hartaudella, pellavaiset vaatteet yllään. Isäntä Antti jo lähenteli 90 ikävuottaan, istui uunin vierin seinustalla. Hänen harmaa tukkansa oli katkaistu saksilla korvien alapuolelta, samoin kuin Heikilläkin. Kotikutoiset pellavavaatteet, parrakas, tukeva sauva vierellään istui sänkyssä reunalla. Naapureista oli

emäntiä ja isäntiä kerääntynyt sanankuuloon runsaasti, se olikin omalla muodollaan harras hetki, jatkuen kahvin juonnilla ja rupattelulla.

Vain poikien mieli paloi kovasti suksille ja mäkeen. Mutta, lopuksi Antti-vanhus nousi seisoamaan ja poistuessa oli jonossa pyhädyttävä hänen eteensä. Hän luki Herran siunausta ja pani käteensä jokaisen olkapäälle. Tämä oli minulle ennen kokematon ja jäi mieleeni. Antti oli 96-vuotias, Sakkolan vanhin asukas aikoinaan. Valtaisat olivat ne Rihipellon kivirauniot ja kiviaitakujaset taloon mennessä jotka hän oli peltoa peratessaan tehnyt. Nämä rauniot kertoivat miten kovassa oli leipä esi-isillämme ollut.

Hätävalkama oli lähellä olevan Peturannanniemen nimi, kansan suussa Isonvihan ajoista saakka säilynyt muistissaan. Mitä kaikkea

Kumpujen yö kätkeekään näkymättömiin?

Röykkylän kylässä oli Karppasia lähes 10 talossa. Milloin muutti, taikka alkoi asua, näillä rannoilla joku Karppanen ilman sukunimeä, se jälleen peittyi historian hämärään. Mitä kätkei itseensä Isovalti keskellä peltoa, n.s. Pullisenmäki Röykkylässä, josta rankkasateella, niin vanhat kertoivat, paljastui ihmisen luita? Tämä valti ei mitenkään näyttänyt luonnon muovaamalta. Hämärä verhoaa vieläkin meiltä monta muuta kumpua, siellä koti-Karjalassakin.

Floridassa 1972

Väinö Vanhanen

Helminauha

Herra helmet mulle antoi
elonlangaksi ojensi
kuiskasi myös korvahani:

Niin on elosi oleva,
helmet kuin lankahan pujotat
päivät laitait pääksytysten.

Lasten päivät leikit naurat
itket lyhyet itkut
hiljan kasvat isommaksi.

Nuorten päivät herkat hetket
kuuntele Jumalan ääntä,
isän ääntä, äidin ääntä.

Miehuuspäivät rakkaallesi,
lapsillesi, kansallesi,
luojallesi kaikki anna.

Vanhuutesi turvaa maasi,
elos antaa,
kehos viimein povehensa kätkee,
sielusi luoksesi palaapi.

Sain helmet, sain langan
helminauhaksi kokosin.
Kohta on työni valmis,
pääsen luoksesi Jumala.

Y. T. -72

Lempäälän-Vesilahden alueella
televisio, radiot ja kodinkoneet
aina edullisesti Kairimolta.

Asa ja Philips edustus

kairimo
KODIN TAVARATALO

Olkihattu tarinaa

Entinen tapetinlaittaja sanoi, että kiinni se käy kun kyllin lähelle seinää tapetin vie.

Niin kävi tässäkin, olen pyhäjärveläinen ja naimisissa sakkolalaisen kanssa, raja oli lähellä, tunsin asioita ja ihmisiä molemmista pitäjistä.

Suvannon Seutua monia vuosia lueskellut ja tulevaksi odottanut, siksi tartuin kynään osaltani minäkin.

— Usein olen näitä asioita mietiskellyt ja muistellut.

Kävin n. 12-vuotiaana tyttönä etsimässä lampaita, meillä oli tosin lampaat omassa aitauksessa, mutta usein syksyisin pääsivät jostain aidan ulkopuolelle. Silloin olivat kilometrit poikittain kun ne meni Somerikkoharjulle ja Syvän-ojannotkoille ja Sakkolan rajalla yhtyivät Kurikkalan, Saapun ja Jaaman lammaskatraat. Kulkivat yhdessä suurina laumoina, joista jokainen sai omansa haalia ja merkkiensä mukaan tuntea ja omistaa. Myöhäissyksyllä lampaat hakeutuivat, joita ei vielä oltu koettiin haettu, ihmisten ilmoille, navettojen lähetyville ja pihoihin suojaa etsimään.

Kerran kävin minäkin tällaisella lampaanhakureissulla, kun oli tullut tieto, että Kurikkalassa oli suuri lammasmauma yöpynyt. Maria Ijäs kotikylästäni oli meillä vanhimpana ja enimmänsä osaavana ikäänkuin matkueen johtajana. Yövyimme laumaa odotellessa mekin Kurikkalan Kurikalla. Ei meidän lampaita silloin tavattu, mutta kun olin vain hyvin harvoin pois kotoa jäi tuo reisu minun mieleeni.

Vielä lammassasioista muistui mieleeni kun eräs Jaaman emäntä kävi etsimässä lammastaan ja liu-

kassanaisesti selitti ovensuussa lampaansa tuntomerkkejä: — Se on iha emänsä näköine, mutta vähän pienempi, jättäen sanomatta, että millainen sen emo oli joten emme me voineet asiassa neuvoa antaa, muuta kuin, että pitää vielä etsiä emänsä näköistä lammasta.

Kurikalla yöpyessämme tietysti tuli puhuttua, kenen tyttöjä olemme ja kenen lampaita etsimme. Kun talossa kuului, että olimme Noitermaasta Karttusen Eljaksen sukua niin he oikein innostuivat kuulemastaan, sillä isäni tuntui olevan heille hyvä tuttu ja sanoivat isännäköä olevan minussakin, vaikka aina tähän saakka olin kuullut, että enempi oli äidin piirteitä osunut minuun. Joten olin tottunut kuulemaan, että vanhin veljeni Toivo ja minä olimme äidin näköisiä ja siskoni Esteri, joka nyt on jo 40 vuotta ollut Amerikassa, on ollut näöltään enempi isäänsä... Niin, kai Heikki ja Evert, meitä kun on monta.

— Äitini ja veljeni Toivo lepäivät Nokian hautausmaalla sukuhaudassa. Isä on jäänyt Karjalan multiin v. 1927.

Niin, tätä olen usein ajatellutkin, tätä ihmisen elämän juoksua. Isäänikin ja hänen aikojaan.

Kuinka totta on sanottu laulusa Rautavaaran sanoin: Kuinka vähän jääkään meistä muistoks tulevain.

Jos me vielä asuttaisiin Karjalassa, voisin minäkin käydä edes muistorikkaalla paikalla Petäjärvellä, jonne nuorena tyttönä joskus tein reisin tuttuja tyttöjä tapaamaan...

Tuskin teistä enää löytynee minua muistavia montakaan, ehkä vanhemmista elossa olevista sen-

tään. Olisihan sykähdyttävää, jos tuttu sattuisi muistamaan... Isäni setä Matti ja vaimonsa Maria omistivat aikoinaan sen Petäjärven myllyn. Mylly oli Saijanjoessa jos oikein muistan. (Kyllä).

Isäni setä oli kauan ollut siellä. Muistan ihmisten puhuneen, että koski ja mylly saivat mieheltä nimenkin: puhuttiin Karttusen myllystä ja koskesta. Setäni se myllyn Karttunen oli. Isäni ja setäni olivat aikoinaan tulleet jostain Pohjois-Karjalasta. Isäni toimi tässä myllyssä kaikenlaisissa töissä ja näin joutui tuntemaan paljon pitäjän ihmisiä.

Kun sedälläni ei ollut yhtään lasta, niin hän valitsi isälleni vaimoehdokkaan. Näin isä kertoi. Mutta isäni omasta mielestä se valinta oli mennyt jollakin tavoin viinon, ettei isä siihen suostunut ja joutui vaihtamaan työpaikkaa!

Hänestä tuli, siihen aikaan sa-

Hyvää Joulua

toivottaa

kaikille

asiakkailleen

Lempäälän Pyörä

Om. M. Toiva, puh. 74 286

Sakkolan tuloksek- kaasta urheiluelämästä

Olemme edellisissä numeroissa kertoneet Sakkolan urheiluseuroista seurakohtaisesti ja tulemme kerrontaa jatkamaan seuraavissa numeroissa. Tässä numerossa keskitymme kumminkin kertomaan sakkolalaisista urheilijoista, jotka ovat yltäneet vähintään kansalliseen tasolle tuloksillaan taikka edustaneet maamme maaotteluissa.

Jo Tukholman olympialaisten jälkeen, kuten olemme kertoneet, heijastui Suomen "urheiluhumala" aina Sakkolaan saakka. Hiihtäjät pääsivät jo ensimmäisen maailmansodan vuosina melko lähelle kansallista tasoa. Olihan tasamaakaudella jopa epävirallisia maailmanennätyksiä sakkolalaisten nimissä. Olemme ennemmin kertoneet heidän nimiään, silti lienee todettava Juho Keinäsen ja Matti Kuupon päässeen parhaisiin saavutuksiin. Onhan heitä toisiakin saman veroisia, mutta kun minun muistini ei yllä aivan niihin vuosiin, en pysty heitä arvostamaan. Toivottavasti Teistä lukijoista löytyy kertoja meille!

kauan kuin voimia annetaan.

Siitä tunnetusta "Pinsiön paroonista" emme tiedä, olemme nähneet hänet vain valkokankaalla ja teattereissa, ehkä sellainen persoonallisuus vielä ilmaantuu kun odottelemme rauhallisesti ja toiveikkaana.

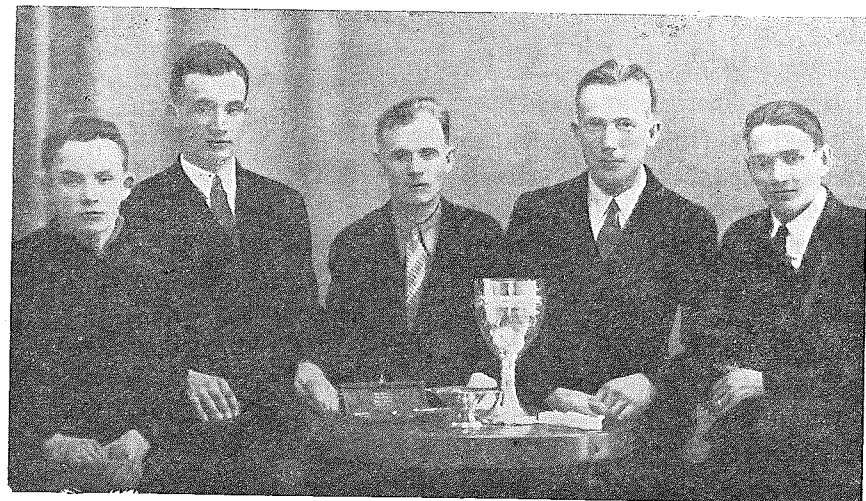
Lähetämme terveiset ja Hyvän Joulun Toivotukset kaikille, kaikille sakkolalaisille.

Pinsiön pimu

Minun muistiini on kertynyt kerrottavaa vasta 1930-luvulta edelleen. Näihin aikoihin piirtyivät urheilukalenterin sivuille nimet Kuisma ja Sares. Heistäkin olemme jo kertoneet jotain edellisissä numeroissa. Myöskin yleisurheilijoista olemme kertoneet. Lähimmäksi kansallista tasoa lienee

sisä saavuttaneen Nestori Toivosen. Näin pääsemme jo 1930-luvulle saakka.

Tällöin nousi esiin, muusta tasapaisesta hiihtäjäjoukosta, Oskari Rouvinen. Hänen hiihtolatusa alkoi Kiviniemen kesäradan portinpielestä ja kohosi korkeuteen, Alpeille saakka, sotien jälkeisinä

Sakkolan hiihtäjiä palkintoineen. Aaro, Alvar ja Aarne Nalli, Viljo Turkinen ja Aapro Jääskeläinen.

päässeet Vilhelm Nuora ja Manu Pitkänen ottelijoina.

Mainittakoon kumminkin, että tunnettu painija Urho Pappinen oli sakkolalaista sukujuurta, vaikka lieneekin kulkeutunut Raudun kautta Viipuriin. "Rovasti" oli terävä-älyinen ja hoksaava painija, joka kerkesi ajattelemaan vielä silloinkin kun vastustaja veti jo nupista mattoon. Ajatellut "rovasti" ehti ponkaista valmiiksi ajattelun vastaliikkeen ja jäi tavallisesti voittajaksi.

Jo olemme maininneet painija K. Åbergin ja pronssia olympialai-

vuosina jolloin hän edusti jo Jyväskylää hiihtoladulla. Hänen erittäin huomattavista sijoituksistaan mainittakoon seuraavat: Salpausselän 50 km voitto vuonna 1945, Puijon 50 km toinen palkinto ja 18 km kolmas palkinto. Seuraavana vuonna tuli toistamiseen voitto Jyväskylän Hiihdon 30 km:llä, Suomen mestaruuskilpailuissa 50 km hopeaa, Bodenissa 50 km neljäs ja Salpausselällä kuudes. Hän voitti myös St Moritzin olympialaisten karsintojen 18 km ja oli toinen 50 km. Hiihtoliiton "herrat" määräisivät kumminkin hänet va-

ramiehenä matkalle. Oskarin itsensä ja monen paikalla olleen mielestä silloin riistettiin Oskarilta hänelle kuulunutta metallia!? Rouvinen hiihti tämän jälkeen n. 5 vuotta, joskaan ei aivan yltänyt edellä kerrottuihin saavutuksiinsa. Nykyisin Oskari Rouvinen asuu Jyväskylässä ja perheeseen kuuluu vaimo ja kaksi lasta.

Näinä vuosina, jolloin Oskarikin rynnisti kärjessä, rynnisti koko Karjalan heimon valiohiihtäjät voimakkaana Suomen hiihtourheilun kärkijoukkona. Olihan sodan runtelemana jääty ikäänkuin varjoon ja oli jälleen vallattava paikka päivän paisteeseen. Tämä lienee ollut syvimpänä ajatuksena myös yleisurheilijain esiin työntymisessä 1940—50 luvuilla. Myös Sakkolassa syntyneet ja heidän lapsensa ovat tehneet huomattavia tekoja isänmaamme puolesta kamppailtaessa kansainvälisillä kilpa-arenoilla.

Samanaikaisesti kuin Rouvinen hiihti kärkeen nousi hiihtokansan tietoisuuteen toinenkin Sakkolassa syntynyt hiihtäjä. Hän oli Hovinkylässä syntynyt Aukusti Kiuru ja sijoittui heti kolmanneksi Salpausselän pikamatkalla v. 1945. Tästä alkoi Kiurun maineikas suurhiihtäjän latu kansainvälisillä kilpailuilla. Saavutuksia on tämän ta-soisia: Ylivoimainen voitto Ruotsin hiihtokisoissa Sundvallissa v. 1947, Ounasvaaran 50 km voitto vuosina 1948—49—52, neljä kertaa Suomen mestari, hiihdon suurmestari, St Moritzin olympialaisten hopeamitali viestinhiihdossa ja 7 tila 18 kilometrillä. Lisäksi hän on ollut mitalisijoilla Maailmanmestaruuskilpailuissa. Kuuluu vieläkin hiihtoliiton johtoportaan ja oli muistaakseni mukana Sapporossakin. Aukusti Kiuru "lensi" jo lapsena pois Sakkolasta, lähinnä lienee asunut Kaukolassa, enkä ole hänen kulkureitistään tarkem-

Veikko Karvonen seppelöitynä voittajana.

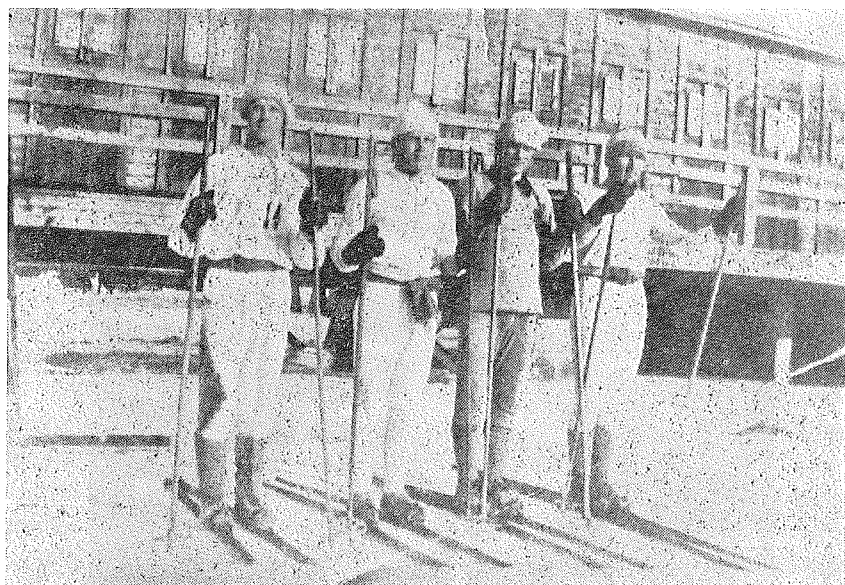
min tietoinen. Hän täytti 12. 7. 1972 50 vuotta.

Pysyäksemme hiihdon MM-kilpailuissa on muistettava mäkihypyäjä Veikko Heinonen Lahdesta. Hän saavutti MM-kilpailussa hopeamitalin ja varmisti Suomelle kaksoisvoiton. Hänen äitinsä Helena o.s. Kurikka oli mukana ke-säisillä Sakkolan pitäjäjuhlilla. Äidin kotikylä oli Petäjäjärvi ja

siellä isänsäkin asui jonkin aikaa.

Ampumahiihdon kansainvälinen hiihtäjä, oli hilkulla päästä Sapporoon, on Arvo Kinnari, asuu nykyisin rajan läheisyydessä rajavartiojoukoissa. Hän on syntynyt Sakkolan kirkonkylässä. Äitinsä on saman kylän Hallikaisia.

Aikaisemmin mainitun Eemil Kuisman pojat ovat jatkaneet sukunsa kunniakasta ladun taival-

Hiihtäjiä tasamaakaudelta Papulanlahden jäällä.

lusta. Manne on voittanut Kokkolan kisoissa, jolloin jäi jälkeen itse Ruotsin hiihtokuningas Mora-Nisse Karlsson. Lauri on saavuttanut akateemisen maailmanmestaruuden. Immo voitti Suomen mestaruuden alle 18 v. sarjassa ja oli kolmas 18 km:lä Salpausselän hiihdossa. Heidän serkkunsa Aimo Kuisma oli myös tunnettu hiihtäjä ainakin Hämeen viestissä. Myös Ilmari Kuisma hiihti samoissa Hämeen viesteissä, mutta lieneekö samoja Kuismia? Kun otetaan huomioon edellisen sukupolven hiihtosaavutukset, ei liene Suomessa montakaan samaan "kastiin" yltävää hiihtosukua.

Samppa Viskari oli sodan jälkeisenä aikana kilpahiihdossa melkoinen menijä, etenkin lyhyellä matkalla. Hämeen viestiosuoksilla antoi täyden vastuksen itselleen Veikko Hakuliselle. Samppa Viskari on edelleen mukana piirin ja seuransa johtoportaanissa. Syntymäkylä on Sakkolan Vilakkala ja nykyisin on maanviljelijänä Orivedellä.

Nallin veljessarjasta on Aaro voittanut VR:n Euroopan ja Pohjoismaiden mestaruuden hiihdossa. Hän on myös Vilakkalan kylästä

ja nykyinen kotiseutu on Vilppula. Myös toiset Nallin veljeksistä ovat voittaneet satoja palkintoja. Ainakin Alvar, Arvo ja Paavo ovat menestyneet kilpahiihdossa.

Eino Savinen on voittanut huomattavia kansallisia hiihtokilpailuja ja sijoittui hyvin myös pitkien matkojen juoksuissa.

Nykyisistä sakkolalaishiihtäjistä lienee, ainakin Hämeessä, Oiva Huuska sijoittunut palkintolistoilta. Hänen kotikylänsä lienee Viiksanlahden kylä.

Mikko Räikkönen on voittanut Tampereen KOO-VEE:tä edustaen Suomen mestaruuden jääkiekossa. Hän on sukuisin Sakkolan Kiviniemestä.

Suunnistuksessa on Tarmo Hokkanen saavuttanut armeijan Suomen mestaruuden.

Kun siirrymme lopuksi yleisurheilun puolelle on sotia edeltäneeltä ajalta muistettava monipuolinen urheilija Aaro Kekki Pannusaarelta. Hänen paras lajinsa oli kolmiloikka, jossa oli hyvin lähellä kansallista tasoa.

Petäjärvellä syntynyt Veikko Karvonen kehittyi korkeimman kansainvälisen luokan maratoonariksi jatkosodan jälkeisenä aikana.

Hänen loistavasta voittojen sarjastaan mainittakoon tärkeimpinä seuraavat: Kolmas tila Melbournen olympialaisissa, viides tila Helsingin kisoissa, kultaa ja hopeaa EM kilpailuissa maratoonilla. Lukuisia voittoja ja palkintosijoituksia Amerikan, Euroopan ja Aasian maratonjuoksuissa. Pohjoismaiden ja Suomen maratonmestari. Voittanut myös kaikki huomattavat kansalliset piikin kilpailut (25 km). Nykyisin postimiesten esimiehenä Turun puolesta.

Myös Viljami Virolainen on sijoittunut 10 parhaan joukkoon SM maratonilla jatkosodan jälkeen. Häinkin on syntynyt Sakkolan Petäjärveltä.

Sakkolan Valkjärvellä syntynyt Jorma Valtonen vaikuttaa nykyisin, tietääkseni voimistelunopettajana, Parikkalan urheiluelämään. Hän oli kansainvälisen luokan pituushyppääjä ja sijoittui Helsingin olympialaisissa viidenneksi. Edustanut Suomea myös monissa yleisurheilun maaotteluissa.

Matti Kuuppo oli kärkiluokan hiihtäjä 10 kilometrillä.

Pankinjohtaja Pentti Repo on lähtenyt kiekkorinkiin Sakkolan Kaarnajoelta. On ollut monivuotinen maaotteluedustaja kiekkonheitossa. Muistini mukaan myös EM kilpailujoukkueessa. Parantanut

Suomen ennätystä moneen kertaan, parhaaksi jäi 59.44.

Jatkosodan jälkeen voitti Ilmari Karppanen 10-ottelussa Suomen mestaruuden. Oli kansallista tasoa myös kuulantönnössä. Kotikylä oli Sakkolan Röykkylä. Asuu nykyisin Urjalassa.

Myös Viljo Leppänen sijoittui hyvin sotilaskilpailuissa kunnes saavutti sankarikuoleman Salminjoella 1943.

1960-luvulla on Matti Ukkonen, suku Riiskan kylästä, loikannut kolmiloikkaa yli 14 metriä. Matti Naskali on juokssut 400 metriä alle 50 sek. hän vaikuttaa Porin puolesta. Lienee Sakkolan kirkonkylän seudulta kotoisin.

Sen jälkeen kun edellä oleva teksti on kirjoitettu olemme saaneet Matti Kuupon, synt. 1899 Sakkolan Volossulan kylässä, hiihtosaavutuksista seuraavat tiedot vuosilta 1915—39: Voittanut 120 kilpailussaan 80 ensi palkintoa. Vilakkalan nuorisoseuran kiertopalkinto voitettu omaksi v. 1915—17. SVUL:n Viipurin piirinmestari 30 km 1923. Vuodelta 1923—24 Viipurin suojeluskuntapiiriin joukkuemestaruus Sakkolan sk:n joukkueessa ja toinen sija henkilökohtaisella 20 kilometrillä. Urheiluseura Pontevan mestaruus ja kiertopalkinto omaksi v. 1922—24. Vilakkalan nuorisoseuran kiertopalkinto jäi myös Matti Kuupon kaappiin peräkkäisillä voitoilla v. 1928—33.

Käkisalmen Sanomien Käkisalmen hiihdossa Matti Kuuppo myös kunnostautui voittamalla 20 km hiihdossa kiertopalkinnon omakseen v. 1929—30. Lisäksi Matti Kuuppo on moninkertainen Vuoksen—Muolaan Nuorisoseuran piirinmestari. Voitti ylivoimaisesti osuutensa Kannaksen poikkiihdon osuudellaan. Tiedot on antanut Väinö Viskari.

Myöskin Eino Saren lienee Suomen akateeminen hiihdonmestari.

SUVANTO-SÄÄTION TILAISUUS

Kutsumme sakkolalaiset eläke-ikään ehtineet ja eläkeläiset Teille järjestämäämme tilaisuuteen 28. päivänä joulukuuta 1972 kello 14.00 Lempäälän Ehtookotoon. Tervetuloa!

SUVANTO-SÄÄTIÖ

Säätiön opinto- avustukset

Suvanto-säätiö jakaa jälleen, käytettävissä olevien varojen salimissa rajoissa, opintoavustuksia opiskelijoille. Opintoavustuksia myönnetään ammattikouluissa, opikoulujen lukioluokilla, erilaisissa opistoissa ja korkeakouluissa opiskelijoille. Avustuksen saannin ehtona on, että anoja taikka hänen vanhempansa ovat olleet henkikirjoitettuja Sakkolassa vuosina 1939 tai 1944.

Hakemukset on lähetettävä ennen tulevan helmikuun loppua osoitteella Yrjö Raaska Mantere 37500 Lempäälä. Anomukseen on liitettävä selvitys siitä, missä kou-

Voinee itse kirjoittaa asiasta lisää! Toivomme tietoja kaikista kansallista tasoa olevista sakkolalaisista urheilijoista, kaikki jutut ovat tervetulleita Suvannon Seudun sivuille!

V. P.

TULE JOULU KULTAINEN

Toivotamme kaikille liikkeemme jäsenille ja asiakkaille

Hyvää Joulua

ja menestystä
UUDELLE VUODELLE

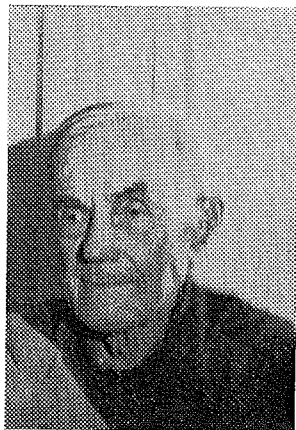
Tuotanto

Vuosiä täyttäneitä

90 VUOTTA täytti 10.11.1972 mv. Martti Viskari Lempäälän Kuljussa. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Purpua. On ollut mukana nuorisoseuratyössä ja saanut Ns-mitalin.

80 VUOTTA täytti 7.11.1972 mv. Juho Pajari Lempäälän Ruska-ahteella. Hän on kotoisin Sakkolan Haparaisista. Hän on kuulunut Sakkolan Osuuskunnan johtokuntaan ja ollut Sakkolan Maidonmyyntiosuuskunnan hallituksen puheenjohtajana. Mv. Pajari on ollut jäsenenä Lempäälän kunnanvaltuustossa ja kunnanhallituksessa. Ollut jäsenenä Tampereen seudun osuuskassan johtokunnassa. On saanut Pellervoseuralta ansiomerkin, Osuuskassa-jär-

jestön kultaisen ansiomerkin ja Maatalousseurojen Keskusliiton hopeisen merkin.

75 VUOTTA täytti 23.10.1972 Heikki Ukkonen Ruovedellä. Viime numerossa oli päässyt livahtamaan 60-vuotisenä. Anteeksi huomattavuus.

75 VUOTTA täytti 1.11.1972 emäntä Sandra Ahlberg o.s. Ivanoff Ruovedellä. Kotikylä Sakkolan Hovinkylä.

70 VUOTTA täytti 8.8.1972 Saima Siviä Partanen o.s. Lopenen Haukivuorella. Hän on syntynyt Sakkolan Petäjärvellä. Viimeinen kotikunta Karjalassa Rautu.

70 VUOTTA täytti 7.10.1972 emäntä Aino Kiiski o.s. Myöhänen Punkalaitumella. Kotikylä Sakkolan Haparainen.

70 VUOTTA täytti 16.10.1972 Espoon Laajalahdessa eläkkeellä oleva vanhempi konst. Vilho Kuoppo. Hän on syntyisin Sakkolan Vilakkalasta, josta hän siirtyi Viipurin poliisilaitoksen palvelukseen v. 1928. Sotien jälkeen hän on ollut Helsingin keskuspoliisiosastolla ja liikenne-toimistossa aina v. 1960 tapahtuneeseen eläkkeelle siirtymiseensä asti. Laajalahdessa Sakkolantien varrella hän nykyisin hoitaa perustamaansa puutarhaa, joka on erikoistunut lasinalaiseen ruukkukasvien viljelyyn.

70 VUOTTA täytti 16.12.1972 emäntä Emmi Systä o.s. Lopenen Huhtamossa. Ent. kotikylä Sakkolan Karhola.

60 VUOTTA täytti 4.10.1972 Väinö Kekki Lempäälän Kuljussa. Hän on syntynyt Sakkolan pitäjän Haparaisen kylässä ja siellä työskenteli kotitalallaan kunnes joutui ikätoveriensa lailla sinne missä miehiä tarvittiin. Evakkotaival päättyi v. 1945 Lempäälän Kuljuun, missä nykyisin toimii maanviljelijänä.

Hänen toimintansa nuorisoseuratyön saralla on ollut pitkäaikainen ja monivaiheinen. Jo ennen talvisotaa hänet valittiin kotikylänsä ns:n johtokuntaan ja kun ns. uudelleen

herätettiin henkiin uusilla asuin-joilla oli hän innolla mukana eräänä aktiivisimpana toimijana. Hän onkin kuulunut Haparaisen Ns:n johtokuntaan 35 vuotta, on toiminut seuran esimiehenä sekä eri kerhojen puheenjohtajana. Erikoisesti hän on tuntenut omakseen näytelmä- ja kätiseututyön sekä kirjalliset harrastukset, joissa hän on luonteensa mukaisesti ollut uskonnollisesti mukana nuorempia innoittamassa.

Myös Vuoksen—Muolaan ns-piirin johtokuntaan hän on kuulunut useampia vuosia toimien mm. rahastonhoitajana.

Loisen ja sanavalmiin luonteen omaavana hän on saavuttanut laajan ystäväpiirin, joka onnitteli toimekastapäivänsankaria.

Suvannon Seudun asiamiehenä on hän toiminut pitemmän aikaa ja on kirjoituksiaan julkaistu lehdessämme.

60 VUOTTA täytti 5.11.1972 mv. Uuno Repo Orivedellä. Ent. kotikylä Sakkolan Vilakkala.

50 VUOTTA täytti 29.10.1972 mv. Aimo Kuisma Lempäälän Lastusissa. Hän on syntyisin Sakkolasta, Haitemaan kylästä. Sotien jälkeen oli haettava uusi kotipaikka. Aimo Kuisma siirtyi Lempäälään ja vuodesta -47 hän on viljellyt nykyistä tilaansa Lastusissa.

Kuolleita

Rouva Aino Pettinen o.s. Saksanen, kuoli 24. 10. 1972 Lappeenrannassa. Hän oli syntynyt 9. 7. 1898 Sakkolassa, Riiskan kylässä.

Kodin ja perheenhoidon ohella hän oli Lotta-Svärd -järjestön jäsen sen perustamisesta alkaen ja toimi vuosikymmeniä innokkaana marttana. Vaaliakseen karjalaisia perinteitä hän teki aloitteen entisen kotikaupunkinsa Käkisalmen yli satavuotisen Rouvasväenyhdistyksen toiminnan jatkumisesta alaosastona myös Lappeenrannassa.

Hän oli myös Lappeenrannan Naisyhdistyksen jäsen ja aina viime vuosiin asti toimi sotilaskotisisarena.

Rouva Pettinen tunnettiin monipuolisena ja erinomaisena käsitöiden taitajana.

Järjestämiin kisoihin olen osallistunut sekä kilpailijana että järjestäjänä, kertoo Aimo Kuisma moninaisesta toiminnastaan.

Kaikki toimintani kunnalliselämässä ja seuratoiminnassa liittyy niin elimillisesti ammattiini maanviljelijänä sekä harrastuksiini, että olisi ollut mahdotonta jättää niistä mitään pois. Toisaalta en myöskään osaa erityisemmin korostaa minkään toiminta-alueeni merkitystä itselleni, sillä ne kaikki ovat liittyneet niin luonnollisesti elämäni, toteaa Aimo Kuisma vielä.

50 VUOTTA täytti 30.11.1972 mv. muurari Aarne Karvanen Vesilahdella. Hänen kotikylänsä oli Sakkolan Petäjärvi. Hän on muurannut lukuisasti sakkolalaisillekin uuneja asuntoihin heti v. 1946 jälkeen aina näihin päiviin saakka. On myöskin seinämuurari ja erittäin hyvä rapari.

50 VUOTTA täytti 9.12.1972 varanotaari Annikki Lammppu Helsingissä. Hän on syntynyt Viipurissa. Vanhempansa olivat Sakkolan Petäjärveltä Viipuriin muuttaneita.

Arvi Aleksanteri Ollikainen synt. 28. 7. 1898, kuoli 13. 10. 1972 Punkalaitumella. Hänen kotikylänsä oli Sakkolan Valkjärvi.

Helena Rintamaa o.s. Salme-la synt. 18. 5. 1890 Sakkolassa Karholassa, kuoli 10. 10. 1972 Tampereella. Kotikylä Sakkolan Karhola.

"Niinkuin muuttolinnun tie"

Näillä sanoilla alkavalla laululla aloitti rouva Tellervo Erkama Espoon kappelissa tapahtuneen rouva Elina Kuupon o.s. Sipiläinen siunaustilaisuuden.

Varhain sunnuntaiaamuna 8. 11. 1972 päättyi elämä, joka oli alkanut Sakkolan Sipilänmällä 23. 1. 1904 Sipiläisen 9-lapsisen perheen nuorimmaisena. Koulunkäynti aina Käkisalmissa asti ei ollut silloisissa oloissa helppoa. Keskkikoulun käytyään hän toimi postinhoitajana. Nuorisoseura ja Lotta-toiminta tulivat hänelle läheisiksi harrastuksiksi. Avioituttuaan konst. Vilho Kuupon kanssa hän siirtyi Viipuriin. Evakkomatka

Antti Söyrinki

SEKATAVARALIIKE

NARVA OJOINEN

PUH. 77 071

alkoi ensimmäisellä kerralla Viipurista ja toisella Sakkolasta.

Sotien jälkeen Espoosta muodostui uusi kotipaikka, joka 25 vuoden aikana tuli jo tutuksi, vaikk' eivät Sakkolan kotikunnat muistoinen koskaan unohtuneet. Laajalahdessa Sakkolantien varrella sijaitseva puutarha lasinalaisine kukkaviljelyksineen vaati sinnikäästi työtä ja rakkautta elävään luontoon.

Viimeinen syksy oli kulunut juhlan valmistuksessa ja odotuksessa — olihan tulossa 45-vuotishääpäivä ja puolison 70-vuotisjuhla. Ikuinen uni alkoi kuitenkin muutamaa päivää ennen merkkipäiviä. Juhlat tulivat — surun ja murheen täyteiset.

Kappelin siunaustilaisuudessa laskettiin kukkia esim. Helsingin Sakkola-seuran puolesta — olihan Elina Kuuppo seuran perustajajäseniä. Tervehdyksen tuojina oli entisiä luokkatovereita toim.joht. Tyyne-Kerttu Virkin johdolla. Kotona vietetyssä muistotilaisuudessa pastori Järvi puhui lohdutuksen sanoja ja laulajatar Tellervo Erkama yhdessä vainajan pojantytären Senja Kuuppon kanssa esitti lauluja prof. Erkaman säestämänä.

Vihittyjä

Avioliittoon vihittiin Sirkku Pitkänen ja Matti Makkonen Viippulassa. Morsiamen vanhemmat Laura o.s. Nalli ja Toivo Pitkänen

Sakkolan Kaarnaajoelta. Vihkimisen suoritti lääninrovasti E. J. Arola.

Avioliittoon vihittiin Nokian kirkossa 4. 11. 1972 Kirsti Paukku ja Markku Räsänen. Morsiamen vanhemmat Aino ja Vilhelm Paukku Sakkolan Haitermaasta.

KULTAHAAT

Kultahääpäiväänsä viettivät 10. 11. 1972 Alina o.s. Kiuru ja Edvard Hartikainen Vesilahden Rautialassa. Heidän kotikylänsä oli Sakkolan Hovinkylä.

Papiksi vihittiin

Kuopion tuomiokirkossa 8. 11. 1972 kolme teologian kandidaattia: Heikki Kemppainen Kajaanista, Tenho Juhani Korhonen Rautalammita ja Matti Mulari Sonkajärveltä. Tenho Juhani Korhonen on Helge ja Iida Korhosen poika. Äiti, Iida Korhonen o.s. Kekki on kotoisin Sakkolan Haparaisista.

Vihkimisen suoritti Kuopion hiipakunnan piispa Olavi Kares, avustajinaan tuomiorovasti Samuli Aaltonen ja asessori Reino Pajunen.

Vihkitoimituksen jälkeen oli nuorilla pastoreille ja heidän lähiomaisilleen järjestetty kahvitarjoilu ja hartaustilaisuus piispa Kareksen vir-

ka-asuntoon. Siellä piispa ja piispartar toivottivat vieraat tervetulleiksi ja kehoittivat siirtymään kahvipöydän ääreen.

Kahvitarjoilun jälkeen puhui piispa Kares nuorille pastoreille ja heidän omaisilleen. Vihittyjen puolesta puhui pastori Korhonen.

Lopettajaissanat ja rukouksen piti tuomiorovasti Aaltonen. Yhteisesti veisattuun virteeseen päättyi harras ja muistorikas juhlahetki.

V. K.

Toimituksen tuoli

"Ilot, surut vuoroon vaihtelee... näin muistaakseni kerrotaan laulun säkeissä. Niinhän se on, jälleen on vuosi vierähtänyt. Iloa jakaen, suruja suoden, niin elämän pyörän kulku lieneekin tarkoitettu liikkumaan. Omalta kohdaltani katsoisin melkein ilon osuuden suuremmaksi, niin hasulta kuin tuntuneekin, vaikka kuutisenkymmentä vuotta kopris-teleekin, mutta kun sielu on pysynyt pirteänä ja taitaa vieläkin virkistyä! Tietysti meiltä, tältä ikäluokalta, on keväässä keveästi kulkeminen mennyttä matkaa, ke-

KIVINIEMEN NUORISO-SEURAN VUOSIKOKOUS

säkin keikahtelee vain jouluna, niinhän laulussa muistini mukaan lauletaan... Mustalla asfaltilla rallia ajaen tämä nykyinen elämänmeno alkaa olla vähän liian motorissi-meininkiä, ettei siihen jaksakaan keskivälikään täysin mukautua, mutta ei tässä vielä nuku-takaan...

Omalta osaltani kiitän Teitä vuoden kestäneestä ymmärtämisestä. Olen ehkä jakanut hiukan ruusuja ja hiukan risujakin, tunnon mukaan, vähän sinne sun tänne, mutta joulun on ovella ja silloin olkoon Rauha ja Ymmärtämys ylinnä muita mutinoita. Kiitos vain ja Hyvää Joulua ja Onnea Vuodelle 1973.

— — —

Klaudia ja Lauri Pelkiselle Kanadassa, teille lähettää terveisiä kaikki hyvät ystäväni täältä Suomesta, toimittajia, toimituskuntaa ja erikoisesti Helmi Uosukainen nyk. "Pinsiön pimu"! Lähetetty rahasumma kyllä riittää vuositilaukseksi vuoden 1974 loppuun saakka. Kaikki länsivaluutat käyvät sellaisena maksuksi lehdestä. Dollarit ovat n. 4 markkaa. Tilauksinta on ulkomaille sama kuin kotimaassakin, siis ensi vuonna vain 8 markkaa vuosikerta.

Lehti, Suvannon Seutu, tulee näinä hetkinä ilmestyneeksi 15 vuotta. Koko ikänsä on tähän saakka osoittanut kasvun merkkejä. On suorastaan mukavaa ajatella: jospa jaksaisi kasvaa ainakin 20-vuotiaaksi saakka...! Tietysti kasvaa, kunhan vain lukijat ja tilaajat pysyvät uskollisina ystävinämme, jota en tippaakaan epäile, koska jälleen on tarkoitus tehdä entistä ehompi lehti. Tämä vuosi on kyllä talouspuolella ottanut koville, meistä riippumattomista syistä, mutta toivotaan uutta vuotta siinäkin suhteessa onnellisissa merkeissä syntyvän. Joten tilauksia meille kuin vettä turkinhihasta!

Kiviniemen nuorisoseuran vuosikokous pidettiin 15. 11. 1972 Selma Suokkaan luona Tampereella. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Toivo Männikkö, sihteeriksi Helmi Uosukainen ja pöytäkirjan tarkastajiksi Esteri Lopenen ja Asta Valkonen. Kokouksen laillisuus todettiin. Toivo Männikkö esitti hauskan vuosikertomuksen syyskirjojen lehdistä. Iivari Karpanmäki saneli seuran tilin ja tilintarkastajan lausunnon ja kaikki kuullut asiat hyväksyttiin. Johtokunta jäi kokoonpanoltaan ennalleen. Johtokunnan laatima työohjelma hyväksyttiin, johon tulivat seuraavat tavoitteet: — Kotiseutu- ja lukukerho jatkettaen, pikkujoulu järjestetään Kiviniemen Marttojen kanssa, retkeily ja kokoukset järjestetään. Karjalan Aamut ja Nuorten sanomat tilataan entiseen tapaan. **Kaikkein suurin tavoite lienee Sakkolan pitäjäjuhljen järjestäminen ensi elokuun ensimmäisenä sunnuntaina Viialassa.**

Liiton kokouksiin valittiin edustajiksi Toivo Männikkö ja varalle Helmi Räikkönen. Toivo Männikkö valittiin yksimielisesti myös Kiviniemen Nuorisoseuran pj. alkavalle toimintavuodelle. Kauko Viro-lainen toi kokoukselle Keskuseuran terveiset ja selosti siirtovuorisoseurojen toimintaa. Hyväksyttiin talousarvioehdotus. Annettiin

Eräässä tapauksessa tämä numero on myös historiallinen, sillä tämä on ensimmäinen Suvannon Seudun numero joka suunnistaa suuntana Moskova!

Helmikuussa jälleen tulla tup-
sahtaa lehti Teille. Siihen saakka
tapaamiin! —

kolme apurahaa ja keskusteltiin monista seuralle ajankohtaisista asioista. Alustavasti oli esillä myös Sakkola-juhlien järjestäminen.

Ei sovi unohtaa myöskään Selma Suokkaan pöydän antimien tarjoilua, Kiviniemen piirakat ym. maistuiivat... Näistä kaikista lämmin kiitos ehtoislle emännälle tämän oman kotiseutulehden palstoilla.

Vesilahden Karjalaiset 25-vuotias

Vesilahden Karjalaisten 25-vuotisen toiminnan juhlapäivää vietettiin 12. 11. 1972. Jumalanpalveluksessa saarnasi rovasti Simo Laatikainen ja kunnianosoitukset olivat sankarihaudalla ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä.

Päiväjuhlassa seurakuntasalissa

Jukka Niemi

Vesilahti

PÄÄMYMÄLÄMME

ja

MYYMÄLÄAUTOMME

PALVELEVAT TEITÄ

TOIVOTAMME KAIKILLE YSTÄVILLEMME

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

SUVANNON SEUTU

Yleisöltä

Vanha suomalainen sanapolv sannuo: "Ei pitäs männä syyhyymättä sauua" ja toine, "se koira älähtiä" j.e.p.

Tuota ensimmäistä meinasi täs nyt kokkeilla, toine ei vähhiäkiä satu tähä sepustuksie eikä sen tekijä.

Myö sakkuloist ollua nyt asuttu näil uusil elinpaikoil jo pulskast

oli juhlapuhujana pääjohtaja Urho Kähönen. Kanttori Pekka Ventelän pianoesitykset, rouva Aila Pulakan laulu ja rouva Elli Pulakan lausunta muodostivat tilaisuuden muun ohjelman. Tervehdyssanoissaan Viktor Ryyppö luonnehti seuran toimintaa kuluneina vuosina ja toivotti tervetulleeksi.

Karjalan Liiton hopeamerkin saajat olivat: Viljo Kurikka, Hilja Ryyppö ja Kauko Virolainen. Pronssimerkin saajat: Aarne Kurikka, Simo Laatikainen, Jaakko Valkonen ja Väinö Virolainen.

Juhlivia seuraa onnittelivat Karjala-seurojen Tampereen piiri, Tampereen, Lempäälän, Viialan, Pirkkalan ja Kangasalan Karjala-seurat, Petäjäjärven Martat, Vesilahden kunta, osuuspankki, säästöpankki ja Sotaveteraanit.

Lopettajaissanat esitti seuran puheenjohtaja Yrjö Raaska.

30-vuotta, vaik lasetua pois se väliaika minkä usjemmat assuit sota-aikan siel kot Sakkulas. — Tiän kolmekymmenä vuove aikan on sattunt ainuvastua kaks kertua jot meijä yhteisest Sakkula henkest ja sen esil tuomisest on tult ylleistä ermielisyyttä.

Ensimmäise kerra se sattu viiskymment luvun loppupuolel Lempääläs. Siel olliit sillo kaks päivästä Sakkula juhlat ja lauvantak iltan Manttuatalol Kallose Ale juhlas pitämässä puhies sano: "Meist on tult jo oikei hyvvi hämäläisii", en jaksa muistua enniä jot olik se nyt just sanast sannua tuollie, mut se sisältö sil kuitekii ol. Enkä mie uso sitäkiä jot Ale tarkoitti just sillie niiku hiä sano. Paljo puhvil miehil niiku hiäki on, lipsah-tua leukoi välist sellasta mitä ei meinantkua sannuo. Tällie kuitekii käi. Mut ku Ale tul pois puhuja pöyvä takant, nii paikall rännäsiit juhliis olliit sakkula ukot häne luoksie ja alkoit piiskata häntä sanoil. "Mitä sie mänit sanomua sellasta jot meist on tult hämäläisii, myö ollua sakkuloisii olt sekä ollua iellieki." Motkottiit ne hänel muutaki mut se on miult uneh-tunt ja niihä se unehu niilt ukko-loiltki, muistanuoko enniä ale itsekiä?

Toine tappaus sattu nyt tänä syksyn. Helssinkis asuvat sakkuloist ku olliit suaniet oma Sakkula

seuruase 10-vuotiseks ja tahtoit niiku asjua kuuluki, juhlii sitä ja viel toimittua sama asja merkkilöis Suvannoseuvu juhlanumeron. Tuon ilmestynnien juhlanumero kanskuvas on nyt tult ermielisyyttä, ainaki Helssinkis asuvii sakkuloisii taitelijoihe ja Suvannoseuvu piän elikkä toimittaja välil. Viimiseist lehe numerost ku lukkuo, nii tulluo väkise sil mielel jot piätoimittaja lölyyttii Helssinkläisii tuo kanskuva ulkoniävöst ja sisällöst. Ja eikä siin mit-tiä, häne näkövinkkelistiä asja näytti sellaselt.

Eihä minnuu uo pyyvetty tähä erotuomariks, mut ku asja on niin mon säikeine, ni mieki pistän lussikkain tähä soppua ja katson tätk asjua tuas omast näkövinkkelistäin. — Miun on ensiks pakko ihmetellä jot mite tiä lehe toimittaja minkä mie hyväst tunnen, on täl kertua ja täst asjast nii turskil piäl. Hiähä on itsekiä sanasäiliää ja kuvakieltä hallitseva sekä käyttävä huumorii ymmärtävä ihmene. Mite hiä on nyt näht jot täs kanskuvas ois tapahtunt sellaista rienausta jota vois verrata valtakunna lipu halventamissie.

Mie näkisi siin kanskuvas tuas tälläst. Alaosa on kerätty täytie sitä Helssinkläistä rikkautta, tahottu oikei näyttii mite paljo hyväviä ja komijua ympäristös on. Kaikkei ylimmäisen näkkyv tati-juonin torn ja sen yläpuolel lippu-tankuo on nostettu sakkuloisii isännän viir, mikä kaikeks varmuueks on Sakkula porsasvuakunäl koristettu, joski täytyy sannuo, se on jonki verra tyylitelty, tuo vuakuna sitä varte jottei kukkua vua erreyksis luulis sitä muu uattien lipuks. Muistopatsas kaikemu riikkauve sejas porsasvuakunäl koristettun sympolisoi 10-vuotista Sakkula seuraa. Sakkulalaine yhteishenk ja yhteekuuluvaisuus on täs kanskuvas asetettu korkeimmalle yli kaikemuallise

hyvvyve. Vieläks pitäs paremmi esittä ja näyttii jot haluvua kuuluo sakkuloisii yhteisperriehe. Kyl meijä mual asuvii pitäs olla kiitollissii Helssinki sakkuloisil jot hyö on tuol ruuhka suomes jaksaniet ja tahtoniet säilyttiä omape-räse sakkulaise leimuase sekä tun-nustuat porsasvuakuna omaksie. Se siint kanskuvas.

Se jot ei ihmisii pitäs verrata porsaihe on kyl oikei. Mut ku kyse on sakkulaisist ei vastapainon uokkua porsas, vua rotuporsas. Iha samal viisii niiku Karvose Veikko ja Rouvise Oskar urheilusuorituk-sillua on tehniel muailmal Suomii tunnetuks. Sakkula rotuporsuat on enne sotti tehniel Sakkulua tunnetuks tiäl muuvual suomes. Ku Sakkuloist tulliiit evakkuo, ol vastuaotto usjemmast niiku tunnetu

vastuaotto ainaki, ku tiijettii jot myö on sielt porsaspitäjäst. Sen tähe sakuloisii sijoittumine näil uusil elinpaikoil käi monestki paljo helpommast ku muihe evakkoihe. Mut tottumusta ja aikuaha se tarvits sakkuloisiltki. Sillo iha evakkoelämä alus män yks sakkulaine emäntä Tamperiel tohtur Eskola vastuaotol ja kuaritti jot syvämest ottua. Tohtur kuuntel ja sano sit hyvi huolestunniel iänel: "kyl se on hyvä emäntä nyt sillie jot teijä syvämmennä lyöp liija kiireises tahis." Mihi emäntä vastas "niihä se on, mut ku se ei uo viel kerint tottumua tähä hämäläisii hittuaha tahtii."

Mut männiähä viel niihe sakkula

rotuporsaihe. Mikähä muu elukka on nii sorja ja puhas ku maijol syötetty viisviikkone sakkula rotuporsas ol, sen karva kiils ja saparo ol sorjast kippuras.

Ku Sipiläis Vilho ja Naskali Jussi vettiit sen kaupatieos takajaloist suoraks vasemmal käsivarrellie ni kyl siin ol pittuutta ja muutaki näkkyö piisuamua ast. Ilmaks se ois nii suosituks ja kuulusaks tult. Mie uon melkei ain, ku sanon tuntemattomal käspäiviä, sanont ensi nimmei ja sit lisänt, Sakkula rotuporsaita. Kylhä ne jotkut hitasjärkisemmät katsuat muljauttuat vähä ouvost, mut kyl se heilki sit ain kirkastuu ja hymy tulluo huulie sekä veitikka silmä-nurkkua ja siint se tarina sit lähtyö helpost käyntii, koitelkuapas työki.

Jos tuo kehuttu rotuporsas ei ois olt nii kuulusa ja hyvä, ni eihä ne Sakkula kunnaisät ois sitä viiri tunnukseks ottaniet, jot en erehtyis sanomua sitä vuakunaks. Ja ku asja on kerra täl viisii, ei sitä sua yle katsuo ja halveksii vua kunnias pittiä ja kohella. Ku niä asjat on nyt tälviisii selitetty, eikä miu mielestäi uo mittiä rikettä sattunt, ni lopetettua tiä tähä ja painetua vilasel. En malta kuitekua jotten pistä pientä värssyy tähä loppuu ja se on täl viisii:

Rotuporsaan arvoa sä sakkolainen kannat.

Sikspä kunnan vaakunalle myöskin arvon annat.

Porsas siin on pyylevä on suikin nauravainen.

Kippuras on saparo ja karva kiiltäväinen.

Täl. viisii uattel Kurika Heino.

Tähän minulla ei ole muuta sanottavaa kuin, että vihkimätön lippu ei koskaan saa nousta urheilupyhäkön eikä kirkon katon yläpuolelle, ainakaan Suvannon Seudun palstoilla, silloin vaikenee lehti sekä toimittaja. Ei juhlanumeroon sovi pilalehden etusivu!

Mitä emakkopatsaaseen ja Havis "Rakkauden" patsaaseen tulee, ne voivat hyvinkin minun puolestani mennä vaikka vihille keskenään, koska ovat sukulaissieluja.

Enkä minä Sakkolan porsasta ole morkannut, vain sitä, että kaikki yleisö sakkolalaisten järjestämässä juhlassa ei varmaan tykkää hyvää kun heitä kutsutaan "porsaiksi" yleisesti ja esiintyjän taholta. Mitä keskinäisessä yksityiskeskustelussa sanotaan sehän on jokaisen oma asia.

Jos minun ajatustani olisi edes kysytty kansikuvan suhteen, olisin sieluni pannut pantiksi, että siellä olisi ollut 500 sakkolalais-helssinkläistä ihmistä "tippa silmässä ja ilo sydämessä".

virnistellen Viljo

Tähän osastoon otamme mielellämme nasevia kannan ilmaisuja meitä kiinnostavista asioista. Eikumminkaan politiikkaa eikä henkilökohtaisia riitoja. Ne aiheet jääköön minun hoitooni!

Viijelljänä ostan
MAATALOUSPALVELUSTA

- koska sillä turvaan
- vapaan kilpailun jatkumisen
 - edullisen hintatason säilymi-sen

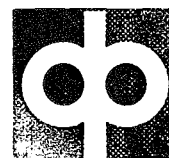
Varatkaa aineet ennen kevät-kiireitä

MAATALOUSPALVELU OY

Huittinen
69 747

Toijala
36 755

MAASEUTUVÄKI

Lempäälän-Viialan Osuuspankki

Viisi palveluvalmista konttoriamme: Lempäälässä, Viialassa, Kuljussa, Sääksjärvellä ja Säijässä ovat käytettävissänne varoja sijoittaessanne, edullisesti, myöskin tarvittaessanne luottoa tarpeisiinne.

Kääntykää luottamuksellisesti puoleemme kaikissa raha-asioissanne.

Jooseppi Ruottunen
Kuivaspää
37550 MOISIO

VESILAHDEN OSUUSPANKKI

*joustavaa
pankkipalvelua*

SUVANNON SEUTU

Suvannon ympäristön kotiseu-
tulehti, ilmestyy 1973 8 ker-
taa vuodessa.

Tilaushinta 8 mk vuosikerta.

Ilmoitushinnat 1 mk palsta cm
vakinaisista ilmoituksista
alennus.

Toimituksen ja konttorin osoi-
te Narva Vakkala. Puhelin
931 / 77 843.

Postisiirtotili 4307 63 - 1

Pankki Vesilahden Osuuspank-
ki Narva.

Vastaava toimittaja Viljo Pu-
rontaa.

Toimituskunta Viktor Ryyppö,
Helmi Uosukainen, Matti
Riikonen, Uuno Pulakka, Ee-
ro Koppanen ja Teuvo Vis-
kari.

Tampereen Seudun OSUUSPANKKI

- JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI -

15. 4. 1972 TULI LIIKKEEMME TOIMINEEKSI

25 VUOTTA

KIITAMME ASIAKKAITAMME SAAMASTAMME
LUOTTAMUKSESTA.

25 VUODEN KOKEMUKSEN OMAAVANA VOIMME
PALVELLA ASIAKKAITAMME ENTISTAKIN PA-
TEVÄMMIN

RAASKAN SÄHKÖLIKE

A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIIJA

Vesilahti
Puh. 78 541

Valkeakoski
Puh. 41 810

Vesilahden Säästöpankki

auttaa - neuvo - palvelee

LEMPÄÄLÄN PELTITYÖ

OM. V. RIIKONEN

Puh. Tampere 76 886 (verstaaseen),
Suorittaa kaikkia rakennusalan pelti- ja rautatöitä urakalla
ja laskuun.